

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și doi

Legături de legătură

Jeff Pippenger

2024-01-06

Ioan Botezătorul a fost un profet verigă de legătură.

„Prorokul Ioan a fost veriga de legătură dintre cele două dispensațiuni. Ca reprezentant al lui Dumnezeu, el s-a ridicat pentru a arăta relația dintre Lege și proroci și dispensațiunea creștină. El era lumina mai mică, care urma să fie urmată de una mai mare. Minteia lui Ioan a fost luminată de Duhul Sfânt, pentru ca el să poată răspândi lumină asupra poporului său; dar nicio altă lumină nu a strălucit vreodată și nici nu va străluci vreodată atât de clar asupra omului căzut ca aceea care emană din învățătura și exemplul lui Isus. Hristos și misiunea Sa nu fuseseră înțelese decât în chip vag, așa cum erau prefigurate în jertfele umbroase. Nici chiar Ioan nu înțelesese pe deplin viața viitoare, nemuritoare, prin Mântuitorul.” Hristos, Lumina lumii, 220.

Isus a fost, de asemenea, un profet-verigă de legătură.

„Hristos a deschis calea de la pământ la cer. El constituie legătura de unire dintre cele două lumi. El aduce omului dragostea și condescendența lui Dumnezeu și îl înalță pe om, prin meritele Sale, ca să întâmpine împăcarea lui Dumnezeu. Hristos este calea, adevărul și viața. Este o lucrare anevoioasă să-L urmezi, pas cu pas, cu trudă și încet, înainte și în sus, pe calea curăției și a sfințeniei. Dar Hristos a făcut o deplină pregătire pentru a împărtăși vigoare nouă și putere divină la fiecare pas înainte în viața divină. Aceasta este cunoașterea și experiența pe care toți cei ce lucrează în birou le doresc și trebuie să le aibă, altminteri aduc zilnic ocară asupra cauzei lui Hristos.” Testimonies, volumul 3, 193.

Lucrarea profetică a lui Ioan Botezătorul a inclus conectarea dispensațiunii sanctuarului pământesc la sanctuarul ceresc. Primele cuvinte pe care Ioan le-a rostit când L-a văzut pentru întâia dată pe Isus au fost:

A doua zi, Ioan L-a văzut pe Isus venind la el și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Ioan 1:29.

Dar chiar dacă Ioan trebuia să identifice trecerea de la Israelul antic la Israelul spiritual, înțelegerea sa cu privire la această trecere era limitată.

„Cristos a spus, în apărarea lui Ioan: «Dar ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc.» Ioan nu era numai un proroc care să vestească evenimente viitoare, ci era un copil al făgăduinței, umplut cu Duhul Sfânt încă de la nașterea sa, și rânduit de Dumnezeu să împlinească o lucrare deosebită ca reformator, pregătind un popor pentru primirea lui Hristos. Prorocul Ioan era veriga de legătură dintre cele două dispensațiuni.”

„Religia iudeilor, ca urmare a îndepărtării lor de Dumnezeu, consta în cea mai mare parte în ceremonial. Ioan era lumina cea mai mică, care trebuia să fie urmată de o lumină mai mare. El trebuia să zdruncine încrederea poporului în tradițiile lor, să le aducă păcatele înaintea conștiinței și să-i conducă la pocăință, pentru ca ei să fie pregătiți să prețuiască lucrarea lui Hristos. Dumnezeu i-a comunicat lui Ioan prin inspirație, luminându-l pe profet, pentru ca acesta să îndepărteze superstiția și întunericul din mințile iudeilor sinceri, care, prin învățături false de-a lungul generațiilor, se adunaseră asupra lor.”

„Cel mai neînsemnat ucenic care l-a urmat pe Isus, care a fost martor la minunile Sale și a ascultat lecțiile Sale divine de învățătură, și a auzit cuvintele mângâietoare care cădeau de pe buzele Sale, a fost mai privilegiat decât Ioan Botezătorul, căci el avea o lumină mai clară. Nicio altă lumină nu a strălucit și nici nu va străluci vreodată asupra intelectului omului păcătos, căzut, în afară de aceea care a fost și este comunicată prin Acela care este lumina lumii. Hristos și misiunea Sa fuseseră înțelese doar slab prin jertfele pline de umbre. Chiar și Ioan credea că domnia lui Hristos avea să fie la Ierusalim și că El avea să întemeieze o împărăție vremelnică, ai cărei supuși aveau să fie sfinți.” Review and Herald, 8 aprilie 1873.

Apostolul Pavel a fost, de asemenea, un profet de legătură care trebuia să identifice aplicațiile profetice ale trecerii de la literal la spiritual. El a înțeles că Ierusalimul literal nu mai era Ierusalimul profeției, căci atunci trecuse la Ierusalimul ceresc.

Căci Agar este muntele Sinai din Arabia și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii ei. Dar Ierusalimul de sus este liber, și el este mama noastră, a tuturor. Galateni 4:25, 26.

În capitolul doi din 2 Tesaloniceni, pe care l-am analizat, Pavel a arătat că Roma păgână literală era puterea care a împiedicat Roma papală spirituală să se înalțe la tron până în anul 538. În acest capitol, el arată că „omul fărădelegii”, care șade în templul lui Dumnezeu, era același „împărat” pe care Daniel l-a identificat în capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase. Dovada că „împăratul de la miazănoapte” din ultimele șase versete ale lui Daniel unsprezece este papalitatea a devenit cheia pentru a stabili cadrul adevărului folosit de Future for America începând cu sporirea cunoștinței din 1989.

În același capitol, Pavel a identificat lucrarea Romei păgâne de a împiedica ridicarea papalității, până la vremea când Roma păgână avea să fie înlăturată, și astfel a arătat că „necurmata” din cartea lui Daniel era Roma păgână. Acest adevăr a devenit însăși cheia pentru a stabili cadrul adevărului care a produs creșterea cunoștinței în 1798.

În istoria lui William Miller, solia a fost proclamată atunci când urma să aibă loc o tranziție de la mișcarea filadelfiană la mișcarea laodiceană. În istoria Future for America, tranziția de la o mișcare laodiceană la mișcarea filadelfiană are loc acum.

Adevărul pe care Pavel l-a prezentat în 2 Tesaloniceni, prin care a identificat trecerea de la Roma păgână literală la Roma papală spirituală, a devenit cadrul înțelegerii profetice a lui Miller. Atât Ioan Botezătorul, cât și Pavel au fost ridicăți pentru a explica trecerea de la literal la spiritual. William Miller a fost prefigurată de Ioan Botezătorul, iar în lucrarea sa era esențial să recunoască

relația și tranziția dintre Roma păgână și Roma papală, tranziția pe care Ioan a fost ridicat să o identifice.

Em khân Daniel có năm chỗ nhắc đến “sự hằng ngày”, và những chỗ ấy luôn luôn đi trước một biểu tượng về quyền lực giáo hoàng. Trong bối cảnh của sự chuyển tiếp tiên tri mà chúng ta đang xét đến, cả năm chỗ tham chiếu ấy đều bao hàm sự chuyển tiếp từ La Mã theo nghĩa đen sang La Mã thuộc linh. “Sự hằng ngày” trong sách Daniel là một trong những lễ thật được trình bày trên hai bảng của Ha-ba-cúc, và vì vậy là một lễ thật nền tảng cần phải được bênh vực; một lễ thật mà cuối cùng sẽ bị che lấp bởi những châu báu và đồng tiền giả mạo, giả tạo. Không phải ngẫu nhiên mà mọi lễ thật được trình bày trên hai biểu đồ thánh ấy đều có sự chứng thực trực tiếp, được soi dẫn, trong các trước tác của Ellen White. Khước từ bất kỳ lễ thật nền tảng nào (bao gồm cả “sự hằng ngày”), tức là đồng thời khước từ thẩm quyền của Thánh Linh Tiên Tri.

„Apoi am văzut, în legătură cu «Necurmatul», că termenul «jertfă» a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia acelora care au vestit strigătul ceasului judecării. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a «Necurmatului»; dar, din 1844 încoace, în mijlocul confuziei, au fost adoptate și alte păreri, iar întunericul și confuzia au urmat.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Aceia „care au vestit strigătul ceasului judecării” au înțeles „necurmata” ca un simbol al păgânismului și/sau al Romei păgâne. Înțelegerea lor includea și faptul că au recunoscut că termenul „jertfă” nu aparținea pasajului din Daniel, unde fusese adăugat de traducătorii (prin înțelepciune omenească) ai Bibliei King James. Înțelegerea pionierilor mai cuprindea și faptul că „necurmata” era prezentată întotdeauna în legătură cu unul dintre cele două simboluri ale puterii papale și că păgânismul („necurmata”) preceda întotdeauna simbolul papal. Ele erau întotdeauna identificate în succesiunea în care au intrat în istoria profetică. Cărțile Daniel și Apocalipsa nu se abat niciodată de la succesiunea istorică în care păgânismul precedă papalismul, iar atunci când cartea Apocalipsa introduce a treia putere pustiitoare, a prorocului mincinos, această succesiune este întotdeauna păstrată.

Fără învățătura lui Pavel că lucrurile literale ale profeției au trecut la cele spirituale în perioada crucii, se produce o dilemă în legătură cu prezicerea lui Hristos despre distrugerea Ierusalimului, consemnată în toate Evangheliile, cu excepția celei după Ioan. Cele două simboluri ale papalității legate de „necurmata” în cartea lui Daniel sunt urâciunea pustiirii și nelegiuirea pustiirii. Aceste două simboluri reprezintă semnul fiarei (urâciunea) și chipul fiarei (nelegiuirea).

Fărădelegea care permite papalității să-i ucidă pe aceia pe care îi socotește eretici este unirea dintre biserică și stat, cu biserica deținând controlul asupra acestei relații. Astfel, Daniel reprezintă unirea dintre biserică și stat, care este chipul fiarei papale, drept fărădelegea pustiirii. Biblia identifică idolatria ca fiind o urâciune, iar întreaga idolatrie a puterii papale este reprezentată prin sabatul ei idolatru, pe care Ioan îl numește semnul fiarei, iar Daniel îl numește urâciunea care aduce pustiirea.

Și dintr-unul dintre ele a ieșit un corn mic, care a crescut nespuse de mare spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Și s-a mărit până la oștirea cerurilor; a aruncat la pământ o parte

din oștire și dintre stele și le-a călcat în picioare. Da, s-a înălțat pe sine până la Căpetenia oștirii; prin el a fost înlăturată jertfa necurmată, iar locul sanctuarului Său a fost doborât. Și o oștire i-a fost dată împotriva jertfei necurmate din pricina fărădelegii; a aruncat adevărul la pământ; a lucrat și a propășit. Daniel 8:9–12.

Vom trata aceste versete mai detaliat într-un alt articol, însă în versetul unsprezece, puterea care s-a mărit împotriva lui Hristos a fost Roma păgână, atunci când au încercat să-L omoare la nașterea Sa și apoi, în cele din urmă, au făcut-o la cruce. Versetul afirmă că „de către el” (Roma păgână), „curmată a fost jertfa necurmată”. Cuvântul ebraic tradus prin „curmată” este „rum” și înseamnă „a înălța și a preamări”. Roma păgână avea să înălțe și să preamărească religia păgânismului și tocmai acest lucru l-a făcut în istorie. De aceea este numită „Roma păgână”.

Următorul verset arată că Romei papale i-a fost dată o „oștire” (putere militară), care era împotriva „jertfei necurmate” (păgânismului) sau urma să o biruiască. Și acesta este un fapt al istoriei, căci puterea militară a fost folosită de papalitate (deși ea nu are niciodată o armată proprie) pentru a înlătura piedica pusă în calea ridicării ei la putere. Acea putere provenea de la Roma păgână. Puterea militară pe care a folosit-o i-a fost dată prin „fărădelege”, căci fărădelegea care i-a îngăduit să stăpânească asupra oștirilor împăraților care au așezat-o pe tron în anul 538 a fost fărădelegea unirii bisericii cu statul. Mai întâi, Roma păgână este avută în vedere în versetul unsprezece, aducându-i la cunoștință cercetătorului că Roma păgână se va ridica împotriva lui Hristos și că va înălța religia păgânismului.

Versetul următor descrie fărădelegea combinației dintre biserică și stat, care a îngăduit papalității să biruiască și să înlătore piedica pe care Roma păgână o exercitase împotriva ei. Istoria susține aplicarea ambelor versete. „Necurmata” reprezintă fie Roma păgână, puterea care stătea împotriva lui Hristos, fie religia păgânismului care era înălțată de Roma păgână. Simbolul „necurmatai” este apoi urmat de papalitate, întrucât identifică fărădelegea bisericii unite cu statul, care este tocmai ceea ce împuternicește papalitatea cu o oaste spre a-și face lucrarea murdară. A treia folosire de către Daniel a expresiei „necurmata” este întrebarea care produce răspunsul ce constituie stâlpul central al adventismului.

Apoi am auzit un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, spre a da atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare?” Daniel 8:13.

În acest verset, se pune întrebarea cât timp va dura vedenia, cerându-se astfel un răspuns care să indice o durată, și nu un moment în timp. Întrebarea nu este la ce dată se va împlini vedenia, ci care este durata vedeniei. Versetul nu întreabă „Când?”, ci întreabă „Cât timp?” Vedenia se referă la puterile pustiitoare ale păgânismului, reprezentate ca „necurmata”, și la papalitate, așa cum este reprezentată de nelegiuirea papalității, săvârșită atunci când ea curvește cu împărații pământului. Aceste două puteri pustiitoare, păgânismul urmat de papalitate, aveau să calce în picioare sanctuarul și oștirea pentru o perioadă de „șapte vremi”.

Este important să recunoaștem că călcarea în picioare a sanctuarului literal, care a început în vremea Babilonului și a continuat până la distrugerea Ierusalimului de către Roma păgână în anul

70 d.Hr., a fost săvârșită de puteri păgâne de la începutul acestei istorii până la sfârșit. Astfel, păgânismul literal, la plural, a călcat în picioare sanctuarul literal și oștirea literală (poporul lui Dumnezeu). Dar Roma spirituală a călcat în picioare Ierusalimul spiritual și Israelul spiritual.

Dar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoară, pentru că a fost dată neamurilor; iar cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și ei vor proroci o mie două sute șizeci de zile, îmbrăcați în sac. Apocalipsa 11:2, 3.

Ioan Botezătorul a fost un profet de legătură care a identificat schimbarea de dispensație de la sanctuarul pământesc la cel ceresc, fără a cunoaște deplinătatea lucrării sale. Pavel a fost un profet de legătură care a identificat schimbarea de dispensație de la Israelul literal (oastea) la Israelul spiritual. Ierusalimul care a fost călcat în picioare timp de patruzeci și două de luni a fost Ierusalimul spiritual.

„Perioadele menționate aici — patruzeci și două de luni” și „o mie două sute șizeci de zile” — sunt aceleași, reprezentând deopotrivă timpul în care biserica lui Hristos urma să sufere asupra din partea Romei. Cei 1260 de ani ai supremației papale au început în anul 538 d.Hr. și, prin urmare, aveau să se încheie în 1798. În acel timp, o armată franceză a intrat în Roma și l-a făcut pe papă prizonier, iar el a murit în exil. Deși un nou papă a fost ales curând după aceea, ierarhia papală nu a mai fost niciodată de atunci în măsură să exercite puterea pe care o posedase mai înainte.” Tragedia veacurilor, 266.

Pavel a arătat că, la trecerea care a avut loc în istoria crucii, Ierusalimul spiritual, care „este de sus”, a devenit cetatea pe care Dumnezeu a ales-o ca să-Și pună Numele, iar Ierusalimul literal a încetat să mai fie Ierusalimul profeției biblice.

Căci Agar este muntele Sinai din Arabia și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii ei. Dar Ierusalimul de sus este liber, și el este mama noastră a tuturor. Galateni 4:25, 26.

Această adevăr este esențial de înțeles în mod corect, iar aplicarea falsă a Ierusalimului literal ca simbol al profeției biblice face parte din înșelăciunea creată de iezuiți pentru a submina adevărul că papa de la Roma este antihristul. Acea învățătură falsă produce, în sânul protestantismului apostat, o credință care îi face să privească în mod greșit spre națiunea evreiască modernă a lui Israel ca spre un simbol al profeției. Ierusalimul literal a încetat să mai fie Ierusalimul lui Dumnezeu în vremea crucii.

„Orașul Ierusalim nu mai este un loc sfânt. Blestemul lui Dumnezeu este asupra lui din cauza respingerii și răstignirii lui Hristos. O pată întunecată a vinovăției apasă asupra lui și niciodată nu va mai fi un loc sfânt până când nu va fi curățit prin focurile purificatoare ale cerului. În vremea când acest pământ blestemat de păcat va fi curățit de orice urmă a păcatului, Hristos va sta din nou pe Muntele Măslinilor. Când picioarele Sale se vor așeza pe el, acesta se va despica și va deveni o câmpie mare, pregătită pentru cetatea lui Dumnezeu.” Review and Herald, 30 iulie 1901.

Importanța distincției dintre Ierusalimul literal și Ierusalimul spiritual va fi abordată pe măsură ce vom examina profeția lui Hristos despre sfârșitul lumii. A patra oară când Daniel identifică „jertfa necurmată” se află în capitolul unsprezece.

Și niște oști se vor ridica din partea lui și vor pângări sanctuarul fortăreței, vor înlătura jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiitorului. Daniel 11:31.

Acest verset identifică lucrarea Romei păgâne în a așeza papalitatea pe tronul pământului în anul 538. „Brațele” reprezintă puterea militară a Romei păgâne, care s-a ridicat în apărarea papalității, începând cu Clovis, regele francilor, în anul 496. Diferiți regi europeni au lucrat pentru așezarea papalității după Clovis, însă versetul identifică patru lucruri pe care regii europeni (brațele) le-au făcut pentru papalitate, după ce au călcat legea prin formarea unei alianțe între biserică și stat cu desfrânata din Tir.

Odată ce au susținut papalitatea, ei au „pângărit” sau au distrus cetatea Romei, care era simbolul tăriei atât al Romei păgâne, cât și al Romei papale. Pângărirea din verset a fost împlinită în mod repetat de-a lungul anilor, pe măsură ce cetatea Romei a fost supusă unor atacuri militare neconținute. Acei regi europeni (brațele) aveau, de asemenea, să „înlătore necurmatul”. Cuvântul ebraic tradus prin „a înlătura” în acest verset nu este „rum”, așa cum era în capitolul opt. În acest verset, cuvântul tradus prin „a înlătura” este „sur”, și înseamnă a îndepărta. Brațele regilor europeni aveau să înlătore rezistența păgână față de ridicarea papalității în anul 508. Apoi, în anul 538, acele brațe aveau să așeze papalitatea pe tronul pământului. Apoi, la Conciliul de la Orléans, chiar în acel an, papalitatea a instituit o lege duminicală.

Duminica, ca zi de închinare, este ceea ce sora White numește sabatul „idoltru”, iar idolatria este definiția biblică desăvârșită a cuvântului „urâciune”. În anul 538, brațele Romei păgâne au așezat urâciunea pustiirii.

„Toți cei care vor înălța și se vor închina sabatului-idol, o zi pe care Dumnezeu nu a binecuvântat-o, îl ajută pe diavol și pe îngerii lui cu toată puterea capacității lor date de Dumnezeu, pe care au pervertit-o spre o întrebuintare greșită. Inspirați de un alt duh, care le orbește discernământul, ei nu pot vedea că înălțarea duminicii este în întregime instituția Bisericii Catolice.” Selected Messages, book 3, 423.

Profeția și istoria susțin aplicarea pe care tocmai am identificat-o pentru versetul treizeci și unu. Când spunem că profeția susține această aplicare, ne referim la faptul că există și alte profeții care tratează aceleași realități, fără a le aduce în discuție în acest moment. A cincea și ultima dată când Daniel folosește expresia „zilnicul” se găsește în capitolul doisprezece.

Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Daniel 12:11, 12.

Profeția și istoria susțin că, în anul 508, rezistența față de ascensiunea papalității s-a încheiat în esență, când ultimul dintre cele trei obstacole geografice (goșii) a fost smuls din rădăcină, așa cum identifică Daniel capitolul șapte.

Am privit coarnele și iată că dintre ele a ieșit un alt corn mic, înaintea căruia trei dintre cele dintâi coarne au fost smulse din rădăcină; și iată că în cornul acesta erau niște ochi ca ochii de om și o gură care rostea lucruri mari. Daniel 7:8.

Cele trei coarne care sunt îndepărtate sunt ilustrate pe cele două tabele sacre, iar când a treia dintre acele trei piedici geografice a fost alungată din cetatea Romei, în anul 508, împotrivirea față de ridicarea puterii papale a fost înlăturată. Așezarea la care se face referire în versetul unsprezece reprezintă cei treizeci de ani dintre 508 și 538. Ea identifică treizeci de ani în care pregătirea pentru instaurarea omului fărădelegii în templul lui Dumnezeu a fost dusă la îndeplinire.

Cuvântul tradus prin „înlăturat” este și „sur”, care înseamnă a îndepărta, iar în 508, împotrivirea față de ridicarea papalității a fost îndepărtată (înlăturată). De la acea dată, o mie două sute nouăzeci de ani vă duc la 1798 și la rana de moarte a papalității. O mie trei sute treizeci și cinci de zile vă duc la prima dezamăgire și la începutul timpului de întârziere chiar la sfârșitul anului 1843. Versetul făgăduiește o binecuvântare celor care „ajung” la 1843. Cuvântul „ajunge” înseamnă a atinge. Prima zi a anului 1844 marchează prima dezamăgire, dar ultima zi a anului 1843 atinge primul moment al anului 1844. Ultima zi a unui an atinge prima zi a anului următor. Binecuvântarea asociată cu acea dată este susținută de istorie și profeție.

Vom continua în articolul următor examinarea semnificației expresiei „jertfa necurmată” ca adevăr fundamental.

„Toate mesajele date în perioada 1840–1844 trebuie să fie prezentate acum cu putere, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Mesajele trebuie să ajungă la toate bisericile.”

Hristos a spus: „Feriți-vă sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit” [Matei 13:16, 17]. Feriți-vă sunt ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844.

„Mesajul a fost dat. Și nu ar trebui să existe nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. Curând va fi dat, prin rânduiala lui Dumnezeu, un mesaj care se va amplifica până la un strigăt puternic. Atunci Daniel va sta în partea lui, ca să-și dea mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.